S čím za vámi hráči chodili?

Před zápasem většinou proto, abych je připravil. Někdo chtěl zmobilizovat klouby, někdo potřeboval prohřát svaly anebo chtěli, abych s nimi cvičil. Dost často potřebovali připravit nohy a chodidla a zatejpovat prsty, aby předešli mozolům a puchýřům. Dělal jsem i pedikúru. Stává se totiž, že tenisté mají problémy s nehty, že jim zarůstají, anebo že si v botě zraní nehtové lůžko.

Po zápase jsem jim léčil různé bolesti nebo zranění, které se objevily během hry. Používali jsme jak elektroterapii, tak jehličky, respektive metodu dry needling (metoda léčby měkkých tkání, kdy jsou spoušťové body ve svalech aktivovány pomocí jehliček), ale druhů terapií bylo více. Každý rok jsme měli týdenní školení od předních světových specialistů na různé techniky, abychom všichni měli podobné znalosti a mohli je aplikovat.

Před dvaadvaceti lety jste v rozhovoru pro iDnes vyprávěl, že fyzioterapeut ATP žije v limitu tří minut, které zákrok na kurtu nesmí překročit. Co všechno se za tak krátký čas dá zvládnout?

Překvapivě mnoho úkonů, ale musíte získat zkušenosti. Byla to adrenalinová část mojí práce.

Vezměte mě na chvíli do zákulisí tenisových turnajů. Jak to probíhalo, když během utkání došlo k nějakému zranění?

Hráči to oznámili rozhodčímu. Ten vysílačkou zavolal na můj kanál a upřesnil, kde se to stalo. V marocké Casablance nebo v indické Čennaí, kde probíhaly menší turnaje, měli jenom tři kurty, nebylo složité je najít. Kdežto na grandslamech je i padesát kurtů a miliony diváků. Používali jsme proto únikové cesty a tunely. Občas i elektrická golfová autíčka pro rychlejší přesun. Rozhodčí mi vysílačkou oznámil: „Zranil se ten a ten hráč, hra je zastavená, čeká se na fyzia, kurt 20. Urgentní!“ A já jsem musel okamžitě popadnout brašnu první

pomoci a vystartovat. Pádil jsem labyrintem chodeb a tunelů na kurt. Adrenalin jel na plné otáčky.

To je napínavé.

A teď si vezměte, že je zápas přerušený během finále Wimbledonu. Běžíte na centrkurt. Vidíte kamery, drony, diváky… Narvaný stadion! Na jedné straně sedí královská rodina, herci Hollywoodu… A vy nesmíte udělat chybu. Stačí jenom uklouznout při doběhu na kurt a na druhý den jste na stránkách bulváru. Nedej bože se spletete v diagnóze a uděláte chybu v léčbě! Mimochodem, zápas může být přerušen i kvůli chybě fyzioterapeuta. Ovšem tu ostudu si nedokážu vůbec představit. To by asi znamenal konec, protože ATP by si nedovolilo dávat práci někomu, kdo způsobí problém, který vidí miliony lidí po celém světě.

Chápu, musely to být nervy.

A třeba v Austrálii byla k tomu všemu šílená vedra. Na kurt jsem dobíhal zpocený. Hned jsem si vyslechl hráče. Moje výhoda byla, že hovořím pěti jazyky, proto jsem ve stresových situacích mohl nechat mluvit tenisty v jejich mateřském jazyce. Mnohem snáz a rychleji mi tak byli schopni popsat jejich zdravotní stav i pocity. Všechno se tím dost zjednodušilo. Věděl jsem, že každá otázka, kterou položím, musí být jasná, aby odpověď nedávala prostor pro špatné pochopení a aby byla účelná. Hráči jsou v určité tenzi, plní adrenalinu. Čas běží. Je tam důležitá i určitá psychologie. Odhadnout hráče. Moje chyba nebo nesprávné slovo by mohlo být použito proti mně, proti hráči i proti turnaji.

A když jste si vyslechl problém?

Okamžitě jsem začal dělat diagnostické testy. Musel jsem zapojit všechny smysly, abych získal co nejvíce informací. Měl jsem necelou minutu na to, abych určil, o co jde. A podle toho, jestli šlo o sval, kloub, nebo meniskus, jsem musel zvolit